

NORA ROBERTS

*Severna
svetlost*

Prevela Magdalena Reljić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

POMRČINA

Svršite, lepa gospo; dan prođe i
vreme nam je mreti.
Vilijem Šekspir

Tama, o kakva tama u jarko podne,
beskrajno crnilo, totalno pomračenje,
Bez nade za svanućem!
Džon Milton

PROLOG

DNEVNIK – 12. februar 1988. godine

Sleteli na Sunčev glečer oko podne. Kloparanje aviona izbacilo je sav mamurluk iz mene, izbrisavši poslednje sputavajuće veze sa svetom ispod nas. Nebo je vedro poput plavog kristala. Kao na razglednicama, sa blistavom aurom oko belog, hladnog sunca. To shvatam kao znak da mi je ova ekspedicija suđena. Vetar duva oko deset čvorova, a temperatura je blagih minus deset. Glečer je velik poput Kejtine zadnjice i hladan kao njeno srce.

Ipak, Kejt nas je sinoć valjano ispratila. Čak nam je dala i grupni popust.

Pojma nemam šta ćemo ovde, osim da uvek moraš biti negde i raditi nešto. Zimsko osvajanje Bezimene dobro je kao i bilo šta drugo, čak i bolje od mnogih stvari.

Čoveku je s vremena na vreme potrebna avantura, ali bez opijanja i seksa. Kako ćete drugačije ceniti alkohol i žene, ako ih se povremeno ne odreknete?

Iznenadan susret s nekoliko ortaka iz Lunasija ne samo da mi je preokrenuo kockarsku sreću, već i raspoloženje. Ništa mi ne pada teže od dirinčenja za bednu dnevnicu, poput hrčka u kavezu. Samo žena može više da me izbaci iz takta.

Dobitak će sigurno usrećiti moje dve devojčice, pa zato idem na par dana s drugarima, samo za svoju dušu.

Taj sukob sa stihijom, rizikovanje života, ruku i nogu u društvu podjednako blesavih ljudi, vraćaju mi osećaj da sam živ. Ne zbog para, niti iz dužnosti, niti zbog džangrizave žene, već iz čiste gluposti – to je ono što mi hrani dušu.

Dole je postalo pretrpano. Putevi su prosečeni tamo gde ih nikad nije bilo, ljudi žive gde nikad nisu živeli. Kada sam prvi put došao, nije ih bilo toliko i prokleti federalci nisu kontrolisali sve i svja.

Dozvola za planinarenje? Za šetnju po planini? Neka se nose, zajedno sa utegnutim federalcima, propisima i papirologijom. Planine su postojale mnogo pre nego što se neki birokrata setio kako da na njima profitira. A postojaće i kada taj bude goreo u paklu.

Elem, trenutno sam tu, na ovoj ničijoj zemlji. Sveta zemlja uvek je ničija.

Kada bi postojao način da se u planini preživi, ukopao bih šator i ne bih se mrdao odavde. Ipak, sveta ili svetovna, ova zemlja ubija, brže nego džangrizava žena, i sa mnogo manje milosti.

Zbog toga ću se nedelju dana, zajedno s ortacima, uspinjati na ovaj vrh bez imena. Nadnosi se nad gradom, rekam i jezerima na granici koju su postavili federalci, rugajući se njihovim slabašnim pokušajima da je pokore i sputaju.

Aljaska ne pripada nikome osim sebi samoj, uprkos svim raskrčnim drumovima, postavljenim znakovima i nametnutim pravilima. Kao poslednja divlja žena, zbog čega je voli bog. Baš kao i ja.

Kada smo podigli bazni logor, sunce je već zašlo za bele vrhove, ostavljajući nas u zimskoj tami. Jedemo šćučureni u šatoru, delimo džoint i pričamo o sutrašnjici.

Sutra se uspinjemo.

1.

Put u Lunasi – 28. decembar 2004. godine

Zarobljen u drmusavoj letećoj konzervi koja se samo u šali mogla nazvati avionom dok je poskakivala po uzBerkanom nebu kroz prigušeno zimsko svetlo, mimo useka i provalija u snegom prekrivenim planinama, na putu prema gradiću po imenu Lunasi*, Ignejšus Berk doživeo je prosvetljenje.

Uopšte nije toliko spreman da umre kao što je mislio.

Ovaj uvid nije bio lak, budući da mu je sudbina ležala u nesigurnim rukama stranca u žutoj parci**, s pohabanom kožnom šubarom povrh bordo kačketa, koji su mu sakrivali gotovo celo lice.

U Enkoridžu mu je čovek delovao dovoljno iskusno, čak ga je srdačno pljesnuo po ramenu, uperivši zatim palac prema konzervi s propelerima. Zatim mu je rekao: „Zovite me Džerk“. Već tada je Nejtta obuzela nelagodna. Ko je toliko lud da uđe u leteću konzervu koju vozi tip po imenu Džerk? Međutim, let je bio jedini siguran način da se u ovo doba godine stigne do Lunasija. Barem mu je tako rekla gradonačelnica Hop, kada su pričali o njegovom dolasku.

Avion naglo okrete udesno, baš kao i Nejtov stomak. Za trenutak se zapitao šta bi za gradonačelnicu mogla da znači reč siguran.

Mislio je da ga boli briga za sve. Živ ili mrtav, potpuno je nebitno. Kada se ukrcao u veliki avion na liniji Baltimor – Vašington, pomirio se s tim da putuje prema kraju svog života.

* Lunacy – ludilo (eng.).

** Parka ili anorak – eskimska jakna s kapuljačom, postavljena krznom.

Policijski psihijatar rekao mu je da se važne odluke ne donose kada je čovek u depresiji. Međutim, Nejt se prijavio za mesto šefa policije u Lunasiju samo iz jednog razloga - dopalo mu se ime grada.

Ravnodušno je slegnuo ramenima kada mu je stigla vest o novom nameštenju. Pa čak i sada, boreći se s mučninom i drhteći od spoznaje, uvideo je da se ne plaši same smrti, već načina na koji će umreti. Jednostavno nije želeo da se sve završi udarcem u planinu, u ovoj prokles-toj pomrčini.

Da je ostao u Baltimoru, da je malo više sarađivao sa psihijatrom i narednikom, mogao je da pogine na dužnosti. To ne bi bilo tako loše.

Ali ne. Kada je bacio značku, ne samo da je porušio mostove – spalio ih je. Da bi završio kao krvava fleka na ledu Aljaskih planina.

„Sad će biti malo čupavo“, doviknu Džerk otegnutim teksaškim akcentom.

Nejt proguta pljuvačku. „A dosad je išlo baš glatko.“

Džerk se nakezi i namignu. „Nije to ništa. Probaj da letiš protiv vetra.“

„Neka, hvala. Jesmo li blizu?“

„Još malo.“

Avion se tresao i poskakivao. Zatvorenih očju, Nejt se molio da se, kad bude umirao, ne uneredi.

Nikada više neće leteti. Ako preživi, Aljasku će napustiti kolima. Ili pešice. Ili puzeći. Ali u avion više neće sesti.

Letelica se naglo trznu; oči samo što mu nisu ispale. Kroz prozor ugleda veličanstven izlazak sunca, koje proguta tamu; nebo je bilo toliko blistavo da je zemlja bila poput dugačkih talasa plavetnila i beline, s rojevima svetlucavih jezera i nepreglednim šumama pokrivenim snegom.

Veličanstveni masiv potpuno je zaklonio istok. Lokalno stanovništvo zvalo ga je Denali ili, jednostavno, Planina. Čak i površno istražujući, Nejt je saznao da su je samo došljaci nazivali Mekinli.

Jedina jasna misao, dok su kloparali dalje, bila mu je da ništa na svetu ne bi smelo da bude tako ogromno. Dok je sunce provlačilo zlatne prste kroz natušteno nebo, senke su počele da se izdužuju i šire, plavo preko belog, a zaleđena zemlja zasvetluca.

Nešto se pomerilo u Nejtu, čineći da za trenutak zaboravi na komešanje u stomaku, brujanje motora, pa čak i studen koja se u avionu nakupljala poput magle.

„Golema planina, a?“

„Jeste.“ Nejt poče da diše. „Golema.“

Lagano su skrenuli na zapad, ali planinu nije gubio iz vida. Pade mu na pamet da je smrznuti vijugavi drum u stvari zaleđena reka. Pored obale bile su načičkane kuće, zgrade, automobili i kamioni. Sve mu je to izgledalo kao bela staklena kugla, koja čeka da je protresu.

Utom nešto zveknu u pod aviona. „Šta to bi?“

„Stajni trap. Stigli smo u Lunasi.“

Avion poče da se spušta, a Nejt se uhvati za sedišta, skupivši kolena. „Šta? Slećemo? Gde? Gde?“

„Na reku. Led je dovoljno debeo u ovo doba godine. Bez brige.“

„Ali...“

„Idemo na skijama.“

„Skijama?“ Iznenada se setio da mrzi zimske sportove. „Zar sličuge nisu bolje rešenje?“

Džerk se grohotom nasmeja, a avion prokliza na pojasu leda. „Koje bi to bilo sranje. Avion na sličuge. Vrh!“

Letelica se zanosila, poskakivala i klizila, zajedno s Nejtovim želeucem. Onda je elegantno doklizala i stala; Džerk je ugasio motore. U iznenadnoj tišini, Nejt začu kako mu otkucaji srca bubnje u ušima.

„Nema tih para koje ovo mogu da plate“, uspeo je da promrmlja. „Jednostavno, nema tih para.“

„Vala baš.“ Džerk ga pljesnu po ruci. „Nije sve u parama, šefe. Dobro došao u Lunasi.“

„Bolje vas našao.“

Odlučio je da ipak ne poljubi zemlju. Ne samo što bi izgledao glupavo, već bi mu se usne verovatno zalepile za tle. Umesto toga, vukao se, klecavih kolena, po nepojmljivoj hladnoći, moleći se da ne padne pre nego što nađe neko toplo, mirno i normalno mesto.

Najveći problem u tom trenutku bilo mu je kako da hoda po ledu, a da ne polomi noge. Ili vrat.

„Ne brini se za stvari, šefe“, doviknu mu Džerk. „Doneću ti ih.“

„Hvala.“

Održavajući ravnotežu, primetio je priliku u snegu. U smeđoj parci, s kapuljačom oivičenom crnim krznom, nervozno je pućkala cigaretu. Krenuo je prema njoj, nastojeći da i na ledu zadrži bar malo dostojanstva.

„Ignejšus Berk.“

Odsečan ženski glas dopro je do njega zajedno s oblačkom pare. Posrnuo je, ali se ipak uspravio, osećajući kako mu srce udara pod rebrima. Naklonio se.

„Anastazija Hop.“ Srdačno mu je prodrmusala ruku. „Novi šef nam je ubledeo, Džerk. Da nisi malo divljao tokom leta?“

„Nisam, gospođo. Vreme nas nije poslužilo.“

„Kao i uvek. Zgodan frajer. Uprkos bledilu. Drži. Uzmi cug.“

Iz džepa izvadi srebrnu pljosku i pruži je Nejtju.

„Ali...“

„Hajde, de. Još nisi na dužnosti. Prijace ti malo brendija.“

Shvativši da gore od ovoga ne može biti, Nejt otvori pljosku i nagnu. Piće mu opeče grlo i stomak. „Hvala.“

„Sada te vodimo u Brvnaru da se malo ugriješ.“ Hopova krenu stazom utabanom kroz sneg. „Kasnije ću ti pokazati grad, kad ti se razbistri u glavi. Daleko je Baltimor.“

„Jeste.“

Sve mu je ovo ličilo na scenu iz filma. Zeleno i belo drveće, reka, sneg i brvnarice, iz čijih je dimnjaka kuljao dim. Sve je video kao u izmaglici, što je značilo da je podjednako umoran i bolestan. Tokom puta uopšte nije spavao. Prošlo je skoro dvadeset četiri sata od kada je bio u horizontali.

„Danas je vedro“, reče gradonačelnica. „Planine izgledaju moćno. Ovakvi prizori privlače turiste.“

Krajolik je zaista kao sa razglednice, čak i preterano. Osećao je kao da je zakoračio u film – ili u nečiji san.

„Dobro se držiš“, primeti Hopova, odmeravajući ga. „Većina južnjaka dođe u fensi kaputima i salonskim čizmama. I smrzne im se guzica.“

Sve što je poneo, uključujući toplo donje rublje, naručio je preko Interneta, poučen njenim savetima. „Bila si vrlo detaljna u svom mejlu. Poslušao sam te i poneo sve što će mi biti potrebno.“

Hopova klimnu glavom. „Nadam se da ćeš i ti nama biti potreban. Nemoj da me razočaraš, Ignejšuse.“

„Zovi me Nejt. Nemam nameru, gradonačelnice Hop.“

„Samo Hop. Tako me svi zovu.“

Ušli su u dugački drveni trem. „Ovo je Brvnara. Hotel, bar, restoran, okupljalište. Tu ćeš živeti, a plaćaće ti grad. Ako želiš negde drugde, plaćaćeš sam. Gazdarica je Šarlin Hajdel. Služi dobra jela i čista je. Dobro će se brinuti o tebi. I pokušati da te odvuče u krevet.“

„Kako?“

„Dobro izgledaš, a Šarlin je slaba na takve. Prestara je za tebe, mada ona ne misli tako. Ne moraš ni ti, ako nećeš.“

Nasmešila mu se. Lice joj se pod kapuljačom rumenelo kao jabuka, a bilo je i približno tog oblika. Oči su joj bile crne i živahne, a usne tanke, zakrivljene na krajevima.

„Ovde imamo višak muškaraca, kao i svuda na Aljasci. Ali to ne znači da žene neće želeti da te onjuše. Ti si sveže meso koje će mnoge poželeti da probaju. U slobodno vreme radi šta ti je volja, Ignejšuse, samo nemoj da jarcaš kada si na dužnosti.“

„Zabeležicu to.“

Nasmejala se kao horna – dva kratka tona – i pljesnula ga po ramenu. „Učini to.“

Energično gurnu vrata, uvodeći ga u blagoslovenu toplinu.

Sa zadovoljstvom je udahnuo miris spaljenog drveta i kafe, prženog luka i sladunjavog ženskog parfema. Restoran je bio veliki, podeljen na deo za ručavanje i dugačak šank s visokim stolicama, čija su crvena sedišta bila izlizana od dugogodišnje upotrebe. Sa desne strane bila je prostorija sa bilijarskim stolom, džuk-boksom i nečim što je ličilo na stoni fudbal. Sledeća prostorija zdesna bila je recepcija. Drveni pult, iza njega polica s ključevima, nekoliko koverata i papirići s porukama.

U ognjištu su pucketale cepanice, a prednji prozori bili su namešteni tako da pruže najspektakularniji pogled na planine.

Konobarica je bila trudna, ogromnog stomaka, s kosom upletenom u debelu crnu pletenicu. Lice joj je bilo toliko privlačno, toliko spokojno lepo, da je Nejt zatreptao. Izgledala mu je kao aljaska verzija Bogorodice, s tim blagim crnim očima i zlatnom kožom.

Sipala je kafu dvojici u separeu. Dečko od oko četiri godine sedeo je za stolom i bojio bojanku. Za barom je bio čovek u sakou od tvida. Pušio je i čitao raskupusani primerak Uliksa.

Za krajnjim stolom sedeo je muškarac u kariranoj flannelskoj košulji, sa bradom do polovine grudi. Izgledalo je kao da se žestoko raspravlja sa samim sobom.

Svi su se okrenuli prema Nejt. Kada je Hopova skinula kapuljaču i rastresla prosedu kosu, nekoliko gostiju je pozdravi. Nejt u pogledima vide radoznalost, nepoverljivost, a bradonja ga je odmeravao s neprikrivenim neprijateljstvom.

„Ovo je Ignejšus Berk, naš novi šef policije“, saopšti Hopova, otkopčavajući parku. „Ovo su Deks Trilbi i Hans Finkl, a onaj namršteni je Bing Karlovski. Rouz Itu je konobarica. Kako ti je beba danas, Rouz?“

„Nemirna. Dobro došli, šefe Berk.“

„Hvala.“

„Ovo je profesor.“ Hopova pride šanku i potapša muškarca u sakou po ramenu. „Da li se nešto promenilo u toj knjizi otkad si je poslednji put pročitao?“

„Uvek je nešto drugačije.“ Profesor spusti metalne naočari na vrh nosa kako bi što bolje odmerio Nejt. „Naporan put?“

„I te kako“, odgovori Nejt.

„I još nije gotov.“ Vrativši naočari na mesto, ponovo se zadubio u knjigu.

„A ovaj đavolak je Džesi, Rouzin sin.“

Dečak nije dizao glavu sa bojanke. Za trenutak je začuđeno pogledao Nejt. Krupnim tamnim očima ispod gustih crnih šiški. Zatim je stidljivo pružio ruku i povukao Hopovu za rukav. Sagla se da čuje njegov šapat.

„Ne brini. Nabavićemo mu jednu.“

Utom se otvaraju vrata, propuštajući krupnog, crnog diva sa belom keceljom. „Ovo je Veliki Majk“, nastavi Hopova. „On je kuvar. Bio je u marincima dok mu jedna od lokalnih devojaka nije zapela za oko, za vreme službe u Kodijaku.“

„Upecala me ko pastrmku“, nakezi se Veliki Majk. „Dobro došao u Lunasi.“

„Hvala.“

„Molim te, daj nešto ukusno i toplo za našeg novog šefa policije“, reče gradonačelnica.

„Današnji specijalitet je riblja čorba“, odgovori Veliki Majk. „Prijaće mu. Osim ako ne želiš nešto sa roštilja, šefe.“

Nejt će biti potrebno izvesno vreme da se privikne na to da mu se svi obraćaju sa „šefe“. Svi pogledi i dalje su bili uprti u njega. „Riblja čorba zvuči sjajno.“

„Stiže odmah.“ Veliki Majk se okrete i nestade u kuhinji. Trenutak kasnije, Nejt začu kako dubokim baritonom pevuši Baby, It's cold outside*.

* Dušo, napolju je hladno.

Zaista, kao filmski set, razglednica, pomisli Nejt. Ili pozorišni komad. Bilo kako bilo, osećao se kao stara krpa. Hopova ga je odvela do recepcije. Hitro se zavukla iza drvenog pulta i skinula ključ sa police. Vrata iza nje najednom se otvoriše. Na njima se ukazalo iznenađenje.

Plava kosa – koju, po Nejtovom mišljenju, i treba da ima svako iznenađenje – spuštala se u svetlucavim slapovima do impresivnih grudi, pokrivenih duboko izrezanim, pripijenim plavim džemperom. Izvesno vreme nije bio stanju da joj se usredsredi na lice, odmeravajući džemper uvučen u farmerke, toliko uske da bi vrlo lako mogle da joj izmeste nekoliko unutrašnjih organa. Što mu nimalo nije smetalo.

Zapanjila su ga dva nevinna, svetloplava oka, neverovatna suprotnost crvenim, napućenim usnama. Očigledno nije štedela na ružu; neodoljivo je podsećala na živu Barbiku. Koja proždire muški rod.

Uprkos uskoj odeći, obline su joj se zamamno ljuljale, dok je na visokim tankim štiklama prilazila pultu. Izazovno se naslonila.

„Zdravo, lepi.“

Glas joj je bio grlen i mazan poput mačjeg – verovatno ga je dugo vežbala – stvoren da muškarcima isisa krv iz glave i preusmeri je u prepone.

„Šarlin, budi dobra.“ Hopova zazveckva ključevima. „Ovaj dečko je umoran i na ivici da se razboli. Nema snage da se sad rve s tobom. Da vas upoznam: šef policije Berk, Šarlin Hajdel. Vlasnica hotela. Gradska uprava ti ovde obezbeđuje smeštaj i hranu kao deo plate, stoga nisi obavezan da daješ bilo šta za uzvrat.“

„Hop, prava si cicija.“ Šarlin se smeškala poput umiljatog mačeta. „Nego, šefe Berk, hajde da ti pokažem sobu. Posle možeš i nešto da prezagajiš.“

„Neka, ja ću.“ Hopova teatralno podiže ključeve Nejtove sobe. „Džerk će mu doneti prtljag. Ne bi bilo loše da mu Rouz mu donese riblju čorbu u sobu; Majk je upravo podgreva. Idemo, Ignejšuse. Družićeš se kad povратиš snagu.“

Nejt je i sam mogao da priča, ali nije video svrhu. Poslušno je išao za gradonačelnicom, kroz uski hodnik do stepenica i dalje, na sprat. Iza sebe začu: „Čičako“, kao da neko pljuje pokvareno meso. Pretpostavio da je to neka vrsta uvrede, ali ga nije bilo briga.

„Šarlin ne misli ništa loše“, uveravala ga je Hopova. „Ali voli da izaziva muškarce kad god joj se ukaže prilika.“

„Ne brini se za mene, mama.“

Hopova se ponovo grleno nasmeja, otključavajući vrata sa brojem 203.

„Muški rod je otkrila još sa petnaest i ubrzo završila sama sa ženskim detom. Dobro je odgojila Meg, iako se stalno svađaju. U međuvremenu je promenila mnogo muškaraca. U poslednje vreme, sve su mlađi i mlađi. Ipak je matora za tebe.“ Pogleda ga preko ramena. „U stvari, kako stvari stoje, možda si ti previše mator za nju. Koliko ti je? Trideset dve?“

„Toliko sam imao kada sam napustio Baltimor. Koliko je godina od tada prošlo?“

Hopova odmahnu glavom. „Šarlin je bar deset starija od tebe. Ima odraslu kćerku, tvojih godina. Imaj to na umu.“

„Mislio sam da ženama ne smeta kad neka od njih ulovi piletinu.“

„Eto koliko malo znaš o ženama. Uglavnom šiznu, i to one koje ga nisu prve uhvatile. Stigli smo.“

Zidovi u sobi obloženi su lamperijom. S jedne strane bio je gvozdeni krevet, na drugoj komoda s ogledalom, a između njih okrugli stočić, dve stolice i noćni stočić. Sobica je delovala čisto, skromno i krajnje nezanimljivo.

„Tamo je mala kuhinja.“ Hopova priđe crnoj zavesi i pomeri je, otkrivajući minijaturni frižider, rešo sa dve ringle i sudoperu veličine Nejtovih šaka. „Ako ti kuvanje nije pasija ili hobi, moj ti je savet da jedeš u prizemlju. Hrana je dobra. Nije hotel sa pet zvezdica, ima ovde i boljih soba, ali ovo je ono što naš budžet može da pokrije.“ Zatim otvori bočna vrata. „Kupatilo s vodovodnim instalacijama.“

„Jupi!“ Nejt gvirnu unutra.

Lavabo je bio za nijansu veći od sudopere. Nije bilo kade, ali je i tuš kabina mogla da posluži.

„Doneo sam ti stvari, šefe“, doviknu Džerk, unoseći dva kofera i vojnički ranac kao da su prazni. Spusti ih na krevet, koji se ulegnu pod težinom. „Ako ti treba još nešto, biću dole za šankom. Večeras spavam ovde, a sutra se vraćam u Talkitnu.“ Kažiprstom dodirnu čelo, salutirajući, i ode.

„Čekaj malo!“ Nejt zavuče ruku u džep.

„Neka, ja ću ga častiti“, reče Hopova. „Dok se malo ne uigraš, bićeš gost Lunasija.“

„Hvala.“

„Ali moraćeš to i da zaslužiš. Videćemo kako ćeš se uklopiti.“

„Sobna posluga!“ zacvrkuta Šarlin, noseći u rukama poslužavnik. Bokovi su joj se njihali kao metronom dok je prilazila stočiću. „Topla riblja čorbica za šefa i veliki sendvič. Kafa je vruća.“

„Sjajno miriše. Hvala, gospođo Hajdel.“

„Oh, za tebe Šarlin.“ Nevino zatrepta plavim očima; nije sumnjao da je i to uvežbala. „Ovde smo svi jedna velika, srećna porodica.“

„Da je tako, ne bi nam bio potreban šef policije“, promrmlja Hopova.

„Nemoj da ga plašiš, Hop. Nego, odgovara li ti soba, Ignejšuse?“

„Nejt. Da, hvala. Lepa je.“

„Hajde, jedi i naspavaj se“, reče Hopova. „Kada se okrepiš, pozovi me; pokazaću ti grad. Zvanično stupaš na dužnost sutra po podne, posle sastanka gradske skupštine, gde ću te predstaviti svima koji se dođu. Pre toga ćeš videti policijsku stanicu, upoznati svoja dva pomoćnika i Pičovu. I dobićeš značku.“

„Značku?“

„Džesi je insistirao na tome da dobiješ značku. Idemo, Šarlin. Pusti čoveka na miru.“

„Slobodno zvrncni ako ti nešto ureba.“ Šarlin se slatko smeškala. „Bilo šta.“

Iza nje, Hopova zakoluta očima. Da bi ubrzala stvar, zgrabi Šarlin za ruku i odvuče je prema vratima. Nejt začu klepet potpetica po drvenom podu i žensko gundanje, a zatim tresak vrata. Preko svega toga, čuo se Šarlinin uvređeni šapat: „Ne dramti, Hop, samo sam bila uslužna.“

„Postoje poslovna uslužnost i kuplerajska uslužnost. Volela bih da što pre uvidiš razliku.“

Kada se uveri da su otišle, Nejt pride vratima i zaključa ih. Umorno skide kapu i parku, puštajući ih da padnu na pod. Isto učini sa šalom. Zatim skide debeli džemper, dodajući ga hrpi. Ostavši samo u majici, pantalonama, toplom donjem rublju i čizmama, uzeo je činiju sa čorbom i prišao prozoru. Bilo je poslepodne, tačnije, pola četiri, bar prema digitalnom satu pored kreveta – ali napolju je vladao mrkli mrak. Sijaju samo ulične svetiljke, primećuje Nejt, kusajući čorbu. Naziru se i obrisi zgrada, ispred kojih svetlucaju božićna drvca i pokoji plastični Deda Mraz.

Bez ljudi, bez pokreta.

Jeo je mehanički, suviše umoran i suviše gladan da bi obraćao pažnju na ukus. Napolju nije bilo ničeg osim filmske scenografije. Zgrade bi mogle biti i od kartona, a šačica ljudi koje je upoznao u prizemlju samo

likovi u filmu. Možda je sve ovo samo složena halucinacija, nastala iz depresije, tuge i besa – bilo čega što ga je nagnalo da se odmetne u ništavilo. Možda će se probuditi u Baltimoru, pokušavajući da skupi snagu kako bi prebrodio još jedan dan.

Smazavši čorbu, Nejt pređe na sendvič. Jeo ga je prikovan za prozor, zagledan u prazninu crno-belog sveta s neobičnim prazničnim dekoracijama. Možda bi mogao da izađe napolje i postane lik te čudne iluzije, a onda da jednostavno nestane u tami, kao poslednji Mohikanac u starom filmu. I to to bio kraj.

Dok je razmišljao kako će skončati, donekle priželjkujući da se to zaista desi, u vidokrug mu je ušla nečija prilika. Obučena je u crveno – jarko i bestidno. Izgleda kao da iskače iz bezbojne scene i oživljava je. Brzim, odlučnim koracima grabi mračnom ulicom, ostavljajući tragove u snegu. Život sa misijom, pokreti sa svrhom.

Ovde sam. Živ sam i ovde sam.

Ne uspeva da razazna da li je prilika u snegu muškarac, žena ili dete, ali nešto u treperenju boje, u samouverenom hodu privlači mu pažnju. Prilika naglo zastaje, kao da sluti nečiji pogled, i diže glavu. Nejt ponovo razaznaje samo dve boje: crnu kosu i belo lice. A i to zamučeno tamom i daljinom. Trenutak spokoja i tišine. A onda prilika nastavlja da korača u pravcu Brvnare, nestajući mu iz vida.

Nejt navuče zavesu i odmače se od prozora. Kofere je, neotvorene, bacio na pod. Skinuo je sve sa sebe, ne obazirući se na hladnoću, i zavukao se pod gomilu ćebadi, kao medved u zimsku jazbinu.

Ležao je tamo, muškarac od trideset dve godine, razbarušene kestenjaste kose koja mu je nemirno padala na izduženo, upalo lice, bledo od iscrpljenosti, i očiju sivkastih i mutnih od očaja. Ispod jednodnevne brade, koža mu je bila bleđa, s tragovima umora. Iako mu je hrana donekle ublažila nemir u stomaku, osećao se malaksalo i grozničavo, poput bolesnika koji ne može da se otrese upornog gripa.

Zažalio je što Barbika – Šarlin – umesto kafe nije donela flašu nekog pića. Nije bio sklon čašici, što ga je verovatno sačuvalo od sigurnog sunovrata u alkoholizam, ali nekoliko gutljaja uspavalo bi mu mozak brže od ičega.

Napolju je vetar fijukao sve glasnije. Trenutak pre toga nije ga bilo, ali sada je nadjačavao njegovo disanje. Baš kao i škripa brvana od kojih je zgrada napravljena. Ti usamljeni zvuci bili su kao trio. Isključi ih, reče sebi Nejt. Sve ih isključi.

Severna svetlost

Kada se naspava, sledi tuširanje; skinuće sa sebe putničku prljavštinu i naliti se kafom.

Onda će odlučiti šta mu je činiti.

Ugasio je svetlo i sobu je preplavio potpuni mrak. Nekoliko sekundi kasnije, Nejt potonu u san.

2.

Tama je i dalje bila svuda oko njega, usisavajući ga poput ga blata, kada se naglo probudio iz sna. Dok se probijao prema površini, dah mu je bio sipljiv. Kupao se u znoju, zbacujući ćebad. Osećao je nepoznate mirise – kedrovinu, ustajalu kafu i nagoveštaj limuna. Onda shvati da više nije u Baltimoru.

Poludeo je i sad je na Aljasci.

Svetleće brojke pored njegovog uzglavlja pokazuju pet i četrdeset osam. Dobro je. Naspavao se pre nego što ga je ružan san gurnuo u stvarnost. I u snu je uvek mračno. Crna noć i slaba, prljava kiša. Miris baruta i krvi. Gospode bože, Nejt. Pogođen sam!

Hladna kiša sliva mu se niz lice, toplu krv teče mu kroz prste. Njegova krv. I Džekova. Nije mogao da zaustavi krvarenje, kao što nije bio stanju da zaustavi kišu. I jedno i drugo bilo mu je van domašaja i, u toj baltimorskoj ulici, kiša i krv sprale su sve što je od njega ostalo. Trebalo je da to budem ja, razmišlja Nejt. A ne Džek. Trebalo je da bude kod kuće, sa ženom, sa decom. Trebalo je ja da skončam u toj smrdljivoj uličici, pod tom smrdljivom kišom.

Ali on je primio metak u nogu i u bok, tik iznad pojasa, dovoljno da ga uspori. Džek je krenuo prvi. Nekoliko sekundi, nekoliko sitnih grešaka i ode čovek bestraga.

Sad mora da živi s tim. Voleo bi da se ubije, ali to bi bilo sebično rešenje. Bez poštovanja prema prijatelju, prema partneru. Život s tim je gori od smrti. Život po kazni.

Ustao je i otišao u kupatilo, patetično zahvalan na toplom mlazu vode u tuš kabini. Biće mu potrebno neko vreme da spere sve naslage prljavštine i znoja, ali nema veze. Vreme nije problem.